

Йовъ

Тая нощъ, въ широкия дворъ на преторията, звънѣха непрекъснато и зловещо оржжията. Презъ пламъцитѣ на факлитѣ се носѣха грознитѣ заповѣди на военоначалницитѣ. По каменнитѣ улици бѣсно препускаха конници съ наведени напредъ тѣла и дълги пики въ ржце. Пукотътъ на подкованитѣ копита искрѣше безспирно въ тъмнината. Свистенето на бичоветѣ просвирваше ведно съ жалнитѣ стенания на бититѣ. Като смъртоносна градушка препускаха суровитѣ и строги римляни изъ града и тѣхното безумие зачерни нощъта като облакъ, изъ който се изтръгна грохотътъ на грозенъ трѣсъкъ, стенания и мжка.

Заповѣдта на Пилатъ Понтийски бѣ изречена сурово и грубо. Следъ затварянето на Исуса Назарянина, въ мрачното подземие на преторията, малцината, които възроптаха противъ възгласа на тълпата „Разпни го! Разпни го!“ бидоха наказани съ всичката безчовѣчностъ на римското усмирение. Трѣбваше да се угоди на тълпата.

Тая нощъ, плахо и безпокойно се завръщаше у дома си хамалинътъ Йовъ. Той се боеше да не би и него да сполети участъта на Христовитѣ последователи. Въ суматохата презъ тоя день, той не бѣ припечелилъ нищо. Жена му и четиритѣ му деца и тая нощъ сж заспали гладни... Йовъ вървѣше по сѣнкитѣ, притискаше се о зидоветѣ на бѣлитѣ каменни кжщи и бѣ приближилъ дома си, когато изведнажъ излѣзе изъ една улица предъ него единъ дребенъ мжжъ, срѣдна възраст, който изглеждаше дете, сравненъ съ едрия и здравъ хамалинъ.

Човѣкътъ изрече бързо:

— Брате, спаси ме! Скрый ме и запази ме отъ римлянитѣ! Ще ме убиятъ...

И човѣкътъ се отпусна отчаянъ и безсиленъ въ ржцетѣ на Йова.

Хамалинътъ се озърна. Той изгледа улицата, хвърли погледъ къмъ срещната кжща и безъ да продума, сграби нещастника въ ржцетѣ и го понесе. Веднага си при-